

Κ. Π. Καβάφης

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΚΡΥΜΜΕΝΑ / ΤΑ ΑΠΟΚΗΡΥΓΜΕΝΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
INDEX B

ΤΑ ΚΡΥΜΜΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ
είναι 75 ποιήματα ολοκληρωμένα
(που είχαν παραμείνει αδημοσίευτα,
στο συρτάρι του ποιητή)

27 Ιουνίου 1906, 2 μ.μ

Σαν το 'φεραν οι Χριστιανοί να το κρεμάσουν
το δεκαεφτά χρονώ αθώο παιδί,
η μάνα του που στην κρεμάλα εκεί κοντά
σέρνονταν και χτυπιούνταν μες στα χώματα
κάτω απ' τον μεσημεριανό, τον άγριον ήλιο,
πότε ούρλιαζε, και κραύγαζε σα λύκος, σα θηρίο
και πότε εξαντλημένη η μάρτυσσα μοιρολογούσε
«Δεκαφτά χρόνια μοναχά με τα 'ζησες, παιδί μου».
Κι όταν το ανέβασαν την σκάλα της κρεμάλας
κι επέρασάν το το σκοινί και το 'πνιξαν
το δεκαεφτά χρονώ αθώο παιδί,
κ' ελεεινά κρεμνιούνταν στο κενόν
με τους σπασμούς της μαύρης του αγωνίας
το εφηβικόν ωραία καμωμένο σώμα,
η μάνα η μάρτυσσα κυλιούντανε στα χώματα
και δεν μοιρολογούσε πια για χρόνια τώρα·
«Δεκαφτά μέρες μοναχά», μοιρολογούσε,
«δεκαφτά μέρες μοναχά σε χάρηκα, παιδί μου».

Αδύνατα

Μία χαρά υπάρχει πλην ευλογητή
μία παρηγορία εν αυτή τη λύπη.
Από το τέλος τούτο πόσοι συρφετοί
λείπουν χυδαίων ημερών, πόση ανία λείπει!

Είπεν εἷς ποιητής· «Εἶναι αγαπητή
η μουσική που δεν δύναται να ηχήσει».
Κ' εγώ θαρρώ ότι η πλέον εκλεκτή
εἶν' η ζωὴ εκείνη που δεν δύναται να ζήσει.

Αιωνιότης

Ο Ινδός Αρσούνας, βασιλεύς φιλόανθρωπος και πράος,
μισούσε τες σφαγές. Ποτέ δεν έκαμνε πολέμους.
Πλην του πολέμου ο φοβερός θεός δυσηρεστήθη —
(Λιγότεψεν η δόξα του, άδειασαν οι ναοί του) —
και μπήκε με θυμό πολύ στου Αρσούνα το παλάτι.
Ο βασιλεύς φοβήθηκε και λέει· «Θεέ μεγάλε,
συγχώρεσέ με αν δεν μπορώ ζωή να πάρω ανθρώπου».
Με περιφρόνησι ο θεός απήντησε· «Από μένα
νομίζεσαι πιο δίκαιος; Με λέξεις μη γελιέσαι.
Καμιά ζωή δεν παίρνεται. Γνώριζε πως ποτέ του
μήτε γεννήθηκε κανείς, μήτε κανείς πεθαίνει».

Αλληλουχία κατά τον Βωδελαίρον

Τ' αρώματα μ' εμπνέουν ως η μουσική,
ως ο ρυθμός, ως οι ωραίοι λόγοι,
και τέρπομαι οπότεν εν αρμονικοίς
στίχοις ο Βωδελαίρος ερμηνεύει
όσα απορούσα η ψυχή και ασαφώς
αισθάνετ' εν αγόνοις συγκινήσεων.

«Είναι ναός η Φύσις όπου ζωνταναί
στήλαι συγκεχυμένες λέξεις κάποτε
εκφέρουσιν. Ο άνθρωπος εκεί περνά
μέσω πυκνών δασών συμβόλων, άτινα
με βλέμματα οικεία τον παρατηρούν.

»Ως παρατεταμέναι σμίγουσιν ηχοί
από μακράν εν μια ενώσει ζοφερά,
εν μια ενώσει ως το σκότος αχανεί
και ως το φως, ούτω ανταποκρίνονται
τα χρώματα, οι φθόγγοι, και τ' αρώματα.

»Υπάρχουν ευωδίαί ως το δέρμα των
παιδίων δροσεραί· γλυκείαι ως αυλοί·
πράσιναι ως λειμώνες.

»Άλλαι πλούσιαι
είναι, διεφθαρμέναι, θριαμβευτικάί·
ορμάς του πνεύματος και των αισθήσεων
υμνούσαι· την διάχυσιν κατέχουσαι
πραγμάτων απεράντων — ως η άμβαρις,
ο μόςχος, και ο στύραξ, και το λίβανον.»

Μη μόνον όσα βλέπετε πιστεύετε.

Των ποιητών το βλέμμα είν' οξύτερον.

Οικείος κήπος είν' η φύσις δι' αυτούς.

Εν παραδείσω σκοτεινώ οι άνθρωποι
οι άλλοι ψηλαφώσι δρόμον χαλεπόν.
Κ' η μόνη λάμψις ήτις κάποτ' ως σπινθήρ
εφήμερος φωτίζει της πορείας των
την νύκτα, είναι σύντομός τις αίσθησις
μαγνητικής τυχαίας γειτνιάσεως —
βραχεία νοσταλγία, ρίγος μιας στιγμής,
όνειρον ώρας της ανατολής, χαρά
αναίτιός τις αιφνιδίως ρέουσα
εν τη καρδία κ' αιφνιδίως φεύγουσα.

Ανθοδέσμαι

Κρυμμένα Άψινθος, δάτουρα, και υποκύαμος,
ακόνιτον, ελλέβορος, και κώνειον –
όλ' αι πικρίαι και τα δηλητήρια–
τα φύλλα των και τ' άνθη τα φρικτά θα δώσουν
διά να γίνουν αι μεγάλαι ανθοδέσμαι
που θα τεθούν επί του φαινού βωμού –
α, του λαμπρού βωμού εκ λίθου Μαλαχίτου –
του Πάθους του φρικτού και του περικαλλούς.

Απ' το Συρτάρι

Εσκόπευα στις κάμαρές μου έναν τοίχο να την θέσω.

Αλλά την έβλαψεν η υγρασία του συρταριού.

Σε κάδρο δεν θα βάλω την φωτογραφία αυτή.

Έπρεπε πιο προσεκτικά να την φυλάξω.

Αυτά τα χείλη, αυτό το πρόσωπο —
α για μια μέρα μόνο, για μιαν ώρα
μόνο, να επέστρεφε το παρελθόν τους.

Σε κάδρο δεν θα βάλω την φωτογραφία αυτή.

Θα υποφέρω να την βλέπω έτσι βλαμμένη.

Άλλωστε, και βλαμμένη αν δεν ήταν,
θα μ' ενοχλούσε να προσέχω μη τυχόν καμιά
λέξις, κανένας τόνος της φωνής προδώσει —
αν με ρωτούσανε ποτέ γι' αυτήν.